

Nr 226.

Av herr **Karlsson** i Munkedal m. fl., *angående viss ändring av bestämmelserna om understöd åt fiskare.*

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 262 beslutade 1934 års riksdag att anvisa 750,000 kronor för beredande av understöd åt fiskare.

I Kungl. Maj:ts kungörelse angående anslag av statsmedel för beredande av tillfälligt understöd åt fiskare (svensk författningssamling nr 281/1934) angivas de grunder, varefter dylikt understöd skall utgå. Enligt § 4 av sagda kungörelse äger Kungl. Maj:t såsom villkor för statsanslags tillgodonjutande föreskriva, att kommunen av egna medel skall bidra till understödsverksamheten med visst efter kommunens ekonomiska ställning anpassat belopp, högst motsvarande 25 procent av det belopp som i understöd enligt denna kungörelse utlämnas åt fiskare inom kommunen. Då särskilda skäl därtill föranleda må kommun befrias från bidragsskyldighet.

Ehuru förordningen endast varit i gällande kraft ett halvt år visa dock erfarenheterna, att på vissa håll svårigheter uppstå för de nödställda fiskarna att få kommunens beslutande organ att anslå medel till understöd enligt den nämnda kungliga kungörelsen. Dylikt inträffar givetvis oftast i sådana kommuner där fiskarna äro i mindretal och sakna kommunalt inflytande men där nöden och svårigheterna äro minst lika stora i det enskilda fiskarehemmet som i de fall då de nödställda fiskarna äro en inflytelserik grupp i de kommunala organen.

Lättast att vinna rättelse härutinnan vore måhända att staten helt övertog kostnaderna för ifrågavarande understöd. Då det emellertid inte kan bestridas, att utdelning av sådant understöd, varom här är fråga, kan tänkas medföra lättnader på andra kommunala förvaltningsområden, synes det oss skäligt att kommunerna, därest deras ekonomi så medgiver, deltaga i kostnaden för understöden.

Lika angeläget anse vi det emellertid vara, att en liten nödställd grupp, som saknar kommunalt inflytande, beredes möjligheter att få sina berättigade intressen tillgodosedda. Det förefaller oss som om den lämpligaste åtgärden härvidlag vore, att i kungl. kungörelsen nr 281/1934 inrymdes den bestämmelsen, att kommun av länsstyrelsen, då särskilda skäl därtill av länsstyrelsen anses föreligga, kunde åläggas att anslå medel åt nödställda fiskare enligt nämnda kungörelse.

Det intrång på den kommunala självbestämmanderätten som en dylik bestämmelse kan anses göra synes oss inte vara av någon avgörande betydelse, särskilt med hänsyn till de inskränkningar som härvidlag förekommit under senare år. Att för åsyftade grupper överklagningsvägen,

enligt kommunallagarna, erhålla rättelse är synnerligen svårt och ovisst samt därtill allt för tidsödande för att kunna komma ifråga.

Av det år 1934 anvisade anslaget lära finnas kvar tillräckliga belopp så att anslag för ändamålet inte torde vara behövt innevarande år.

Med stöd av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta anhålla hos Kungl Maj:t om sådant tillägg i kungl. kungörelsen nr 281/1934, att länsstyrelse må kunna ålägga kommun, då länsstyrelse anser skäl därtill föreligga, att anvisa medel till understöd åt fiskare enligt kungl. kungörelsen 281/1934.

Stockholm den 22 januari 1935.

Gustaf Karlsson.

J. V. Mårtensson.

Einar Lind.

Frans Hansson.
